

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6660/2024
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле – противтужене АА из села ..., ..., чији су пуномоћници Александар Куљак и Наташа Куљак, адвокати из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Ана Љубеновић, адвокат из ... и туженог ВВ из ..., ради утврђења права својине и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиле – противтужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3519/2023 од 14.12.2023. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле – противтужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3519/2023 од 14.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле – противтужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3519/2023 од 14.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду П 21/23 од 29.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле – противтужене којим је тражила да се утврди да је тужени – противтужилац изградњом каменог зида заузео део катастарске парцеле ..., лист непокретности ... к.о. ... у површини од 23м², у мерама и границама ближе одређеним у том ставу изреке, те да му се наложи да уклони део каменог оградног зида са заузетог дела предметне парцеле и да јој заузету површину преда. Ставом другим изреке, утврђено је право својине туженог – противтужиоца на спорном простору укупне површине од 23м² у мерама и границама ближе одређеним у том ставу, по основу одржаја, те да је овај простор саставни део катастарске парцеле ..., лист непокретности ... к.о. ..., па се обавезује тужиле – противтужена и тужени ВВ да му ово право признају, као и да се ово право упише у катастар непокретности. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиле – противтужена да туженом – противтужиоцу ББ накнади трошкове парничног поступка од 156.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3519/2023 од 14.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле – противтужене и потврђена пресуда Основног суда у Димитровграду П 21/23 од 29.05.2023. године у

ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим је утврђено право својине туженог – противтужиоца на заузетом делу тужиљине парцеле. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, којим је тражено да се утврди да је простор од 23м², у мерама и границама, саставни део парцеле туженог к.п. бр. ..., лист непокретности ... к.о. ..., па се у том делу противтужба туженог – противтужиоца одбачена као недозвољена. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима садржана у ставу трећем изреке, првостепене пресуде па је обавезана тужена – противтужиља да туженом – противтужиоцу ББ плати трошкове парничног поступка од 179.700,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље – противтужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља – противтужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље – противтужене применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите по тужби је чинидба да се тужени – противтужилац ББ обавезе да уклони део каменог зида са заузетог дела предметне катастарске парцеле, а по противтужби утврђење права својине туженог – противтужиоца на истом том заузетом делу парцеле, по основу одржаја. О овом захтеву туженог – противтужиоца суд је одлучио применом правила из члана 28. став 4. и 30. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, утврђујући да је тужени – противтужилац на спорном делу предметне парцеле, у мерама и границама ближе као у изрекама нижестепених пресуда, стекао право својине по основу ванредног одржаја, чију савесност је ценио сходно члану 72. став 3. истог закона, а одлучио одбијањем тужбеног захтева тужиље за утврђење заузећа и чинидбе – уклањање зида. Тужиља – противтужена наводима ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, а уз ревизију није доставила нити се позвала на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничноправној ствари.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени

услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.12.2019. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**